ಸ್ವಕೇಂದ್ರಿತ ಮತ್ತು ಪರಕೇಂದ್ರಿತ ನೈತಿಕತೆ

ಶಿಸ್ತಿನ ಆವಶ್ಯಕತೆ

ಒಂದು ಯಂತ್ರವು ಅದರ ಎಲ್ಲ ಭಾಗಗಳು ಸರಿಯಾಗಿದ್ದು, ನಿಯಮಬದ್ಧವಾಗಿ ತನ್ನ ಹಿಂದಿರುವ ತತ್ತ್ವಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ನಾವು ಅದರ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತೇವೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳ ಕ್ರಿಯೆಗಳೂ ಒಂದು ನಿಯಮ ಬದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳ ಮೂಲಸ್ವರೂಪ ಮತ್ತು ಲಕ್ಷಣಗಳಿಗೆ ಅನುರೂಪವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮ ದೇಹವೂ ಕೂಡ ಒಂದು ನಿಯಮ ಬದ್ಧವಾಗಿ, ಪರಸ್ಪರ ಅಂಗಾಂಗಗಳ ಸಹಕಾರದೊಂದಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನಾವದರಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ನಿಯಮಬದ್ಧ ಚಲನೆ, ಸಮಾನತೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಹೀಗೆಯೇ ನಮ್ಮ ವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಶಿಸ್ತು ನಿಯಮಗಳು ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾವು ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ಅನರ್ಹ ರಾಗುತ್ತೇವೆ, ನಮ್ಮ ಮೇಲಿನ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಪರಸ್ಪರ ಶ್ರದ್ಧೆ ವಿಶ್ವಾಸಗಳು ಹೊರಟುಹೋಯಿತೆಂದರೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನವೇ ಅಸ್ಥಿರವಾಗುತ್ತದೆ, ಎಲ್ಲರ ಜೀವನವೂ ದುಃಖಮಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ನಿಯಮ ಬದ್ಧವನ್ನಾಗಿಸುವುದೆ, ಶಿಸ್ತುಗೊಳಿಸುವುದೇ ನೈತಿಕತೆ. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಾಗಿರುವುದು, ಸತ್ಯ ವನ್ನೇ ನುಡಿಯುವುದು, ಕೊಟ್ಟಮಾತಿನಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು, ಇತರರ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ನೇರವಾಗಿಯೊ, ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿಯೊ (ವಂಚನೆ ಯಿಂದ) ಕದಿಯದಿರುವುದು, ಇತರರನ್ನು ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಹಿಂಸಿಸದಿರುವುದು, ಇಂದ್ರಿಯನಿಗ್ರಹ—ಇತ್ಯಾದಿ ನೈತಿಕ ಗುಣ ಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಾವು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿಯಿಂದ, ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಸಹಬಾಳ್ವೆ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಂತ ಆವಶ್ಯಕ ಎಂಬುದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಕೂಡ ಜನರು ಈ ಗುಣಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಅನಾದರ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಆಶ್ಚರ್ಯ ವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಗುಣಗಳ ಕೊರತೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಸಮಾಜವು ಹೇಗೋ ಇನ್ನೂ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು ತ್ತಿರುವುದು ಮತ್ತೂ ಆಶ್ಚರ್ಯ. ಆದರೆ ಈ ಗುಣಗಳ ಕೊರತೆಯಿಂದಾಗಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಅಶಾಂತಿ ಅಸುಖಗಳು ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿರುವುದಂತೂ ನಿಜ.

> **ನಮ್ಮ ವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಸ್ತು ನಿಯಮಗಳು ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾವು ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ಅನರ್ಹರಾಗುತ್ತೇವೆ, ನಮ್ಮ ಮೇಲಿನ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.**

ಈ ನೈತಿಕ ಗುಣಗಳ ಆವಶ್ಯಕತೆ ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು. ನಾವಾರೂ ಇತರರಿಂದ ವಂಚಿತರಾಗಲು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ, ನಾವಾರೂ ಇತರರು ನಮಗೆ ಹಿಂಸಿಸುವುದನ್ನಾಗಲಿ, ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವುದನ್ನಾಗಲಿ ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಅನೈತಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಇತರರೆಲ್ಲರೂ ನೀತಿವಂತರಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇತರರ ಅನೈತಿಕತೆ ತನಗೇ ಕೇಡನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ವಿಲ್ ಡ್ಯುರಾಂಟ್ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: 'ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಅನುಸರಿಸುವುದೇ ಜಾಸ್ತಿ; ನೈತಿಕ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಬೋಧಿಸುವುದೇ ಜಾಸ್ತಿ. ಅವು ನಮ್ಮ ನೆರೆಹೊರೆಯವರು ಅನುಸರಿಸ ಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಬಯಸುವ ಕರ್ತವ್ಯಗಳು.'

ಸ್ವಕೇಂದ್ರಿತ ನೈತಿಕತೆ

ಕೆಲವರು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ನೀತಿ ಸಂಹಿತೆಗಳಿಗೆ ಬದ್ಧರಾಗಿ ನೈತಿಕ ಗುಣಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಪಾಲಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ತಾವು ನೀತಿವಂತರಾಗಿರುವುದೇ ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯ, ಇತರರ ಬಗ್ಗೆ ಕಳಕಳಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಸತ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇತರರಿಗೆ ಅದರಿಂದ ಹಾನಿಯಾಗು ವಂತಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಅವರು ಲೆಕ್ಕಿಸು ವುದಿಲ್ಲ. ಅವರ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಇತರರಿಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ— ತಾನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನಾಗಿರ ಬೇಕೆಂದು ಮಾತ್ರ. ಅವರು ಒಂದು ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅವರ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಯೊಬ್ಬನು ಏನಾದರೂ ತಪ್ಪನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ, ಅದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಮೇಲಧಿಕಾರಿಗೆ ದೂರನ್ನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ—ಅದು ಆಫೀಸಿನ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವಶ್ಯಕವಾದರೂ. ಏಕೆಂದರೆ ತಾವು ಚಾಡಿ ಹೇಳಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಆ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಯ ಮೇಲೆ ದೂರನ್ನು ಹೇಳಿದಾಗ ಇವರಿಗೆ ಅದರಿಂದ ಸಂತೋಷವೇ ಆಗಬಹುದು. ಹಿಂದೂಗಳಾದ ನಮ್ಮಲ್ಲ ನೇಕರು ಮುಸ್ಲಿಮರನ್ನು ಸಾಯಿಸುವುದು ತಪ್ಪು ಎಂದು ತಾವು ಹಿಂದೂ-ಮುಸ್ಲಿಂ ಗಲಭೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾಗದಿದ್ದರೂ ಗಲಭೆಯಲ್ಲಿ ಮುಸ್ಲಿಮರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಮಡಿದರೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಸಮಾಧಾನ ಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಮುಸ್ಲಿಮರಿಗೂ ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ನಿಃಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿರುವುದೂ ತಾವು ನಿಃಸ್ವಾರ್ಥಿ ಗಳಾಗಿರಬೇಕೆಂಬ ಹುಂಬತನದಿಂದ. ಅವರು ಇತರರಿಗೆ ದಾನ ಮಾಡುವುದೂ ತಾವು ದಾನಿಗಳು ಎಂಬ ಮನಃಸಮಾಧಾನಕ್ಕೋಸ್ಕರ— ಇತರರ ಮೇಲಿನ ಕಳಕಳಿ ಅಲ್ಲಿ ಗೌಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದ ಉಪಯುಕ್ತ ವಸ್ತುವನ್ನಾಗಲಿ, ತಿನ್ನುವ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಅವರು ಇತರರಿಗಾಗಿ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಬಹುದು. ಇದು ತಾವು ನಿಃಸ್ವಾರ್ಥಿ ಗಳಾಗಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹೊರತು ಇತರರ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲ್ಲ. **'ಗುಣೇ ಖಲಭಯಮ್'** (ಗುಣವಂತನಿಗೆ ತಾನು ಎಲ್ಲಿ ತಪ್ಪುವೆನೊ

ಎಂಬ ಭಯವಿರುತ್ತದೆ) ಎಂದು ಭರ್ತೃಹರಿಯು ಹೇಳಿರುವುದು ಇವರನ್ನೇ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇರಬೇಕು. ಈ ಬಗೆಯ ನೈತಿಕತೆಯನ್ನು **ಸ್ವಕೇಂದ್ರಿತ ನೈತಿಕತೆ** ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ಇದು ಅನೈತಿಕ ಜೀವನಕ್ಕಿಂತ ಎಷ್ಟೋ ಉತ್ತಮವಾದರೂ ಉನ್ನತ ನೈತಿಕ ಆದರ್ಶವಾಗಲಾರದು.

ಪರಕೇಂದ್ರಿತ ನೈತಿಕತೆ

ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಉನ್ನತವಾದುದು ಪರಕೇಂದ್ರಿತ ನೈತಿಕತೆ. ಇಲ್ಲಿ ಇತರರ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿ, ಸಹಾನುಭೂತಿ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಳಕಳಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಇತರರ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ ಇಂತಹ ಮನೋಭಾವದವರು ಸುಳ್ಳುಹೇಳಬೇಕಾಗಿ ಬಂದರೂ ಹಿಂಜರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ಮಹಾಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತನ್ನು ನೆನೆಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು: **ನ ತತ್ತ್ವವಚನಂ ಸತ್ಯಂ ನಾತತ್ತ್ವವಚನಂ ಮೃಷಾ। ಯದ್ಭೂತಹಿತಮತ್ಯಂತಂ ತದ್ಧಿ ಸತ್ಯಂ ಪ್ರಕೀರ್ತಿತಮ್ ॥** 'ಇದ್ದದ್ದನ್ನು ಇದ್ದಂತೆ ಹೇಳುವುದೇ ಸತ್ಯವಲ್ಲ, ಅಥವಾ ಇದ್ದದ್ದನ್ನು ಇದ್ದಂತೆ ಹೇಳದಿರುವುದೇ ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಯಾವುದು ಇತರರ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಇದೆಯೋ ಅದೇ ಸತ್ಯ.'

> 'ಇದ್ದದ್ದನ್ನು ಇದ್ದಂತೆ ಹೇಳುವುದೇ ಸತ್ಯವಲ್ಲ, ಅಥವಾ ಇದ್ದದ್ದನ್ನು ಇದ್ದಂತೆ ಹೇಳದಿರುವುದೇ ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಯಾವುದು ಇತರರ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಇದೆಯೋ ಅದೇ ಸತ್ಯ.'

'ಮಹಾಭಾರತ'ದ ದುರಂತಕ್ಕೆಲ್ಲ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವೇ ಸ್ವಕೇಂದ್ರಿತ ಧರ್ಮನಿಷ್ಠೆ. ಧರ್ಮರಾಯ, ಭೀಷ್ಮ, ದ್ರೋಣಾದಿಗಳೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ಕಣ್ಮುಂದೆಯೇ ದ್ರೌಪದಿಗೆ ಅವಮಾನವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಬದ್ಧರಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಮೂಕಸಾಕ್ಷಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ 'ಧರ್ಮಸಂಕಟ'ದಲ್ಲಿ ದ್ರೌಪದಿಯ ಸಂಕಟವನ್ನೇ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟರು. ಧರ್ಮ ಇರುವುದು ವ್ಯಕ್ತಿಗಾಗಿ, ವ್ಯಕ್ತಿ ಧರ್ಮಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯಲಾರದೆ ಹೋದರು. ಬೈಬಲಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಒಂದು ಘಟನೆಯನ್ನಿಲ್ಲಿ ನಾವು ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಸಬ್ಬತ್ ದಿನದಲ್ಲಿ ಯೇಸುವಿನ ಶಿಷ್ಯರು ಉಪವಾಸ ವ್ರತವನ್ನು ಮಾಡದೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಯಹೂದಿಗಳು ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಎತ್ತಿದಾಗ ಯೇಸುಕ್ರಿಸ್ತನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ : **'ಸಬ್ಬತ್ ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಇರುವುದೇ ಹೊರತು ಮಾನವ ಸಬ್ಬತ್ತಿಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ.'**

ಆಂತರಿಕ ನೈತಿಕತೆ

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು, **ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗವೇ ನೀತಿಯ ತಳಹದಿ** ಎಂದರು. ತ್ಯಾಗವು ಆಧಾರವಾಗಿರದ ನೀತಿಸಂಹಿತೆ ಎಂಬುದಿಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದರು. **'ನಾನು'** ಎಂಬುದನ್ನು ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿ **'ನೀನು'** ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದೆ ಮಾಡುವುದೇ ನೀತಿ, ಎಂಬುದು ಅವರ ಸಿದ್ಧಾಂತ. ಆದ್ದರಿಂದ ನೈತಿಕತೆ ಕೇವಲ ಬಾಹ್ಯ ಆಚರಣೆಯಾದರೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ, ಅದು ಆಂತರಿಕ ಭಾವವಾಗಬೇಕು. ನಾವು ನೈತಿಕವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ನೈತಿಕವಾಗಿ ಇರಬೇಕು. ಇತರರನ್ನು ಹಿಂಸಿಸದಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಇತರರನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸದಿರುವುದು ಮುಖ್ಯ; ಸುಳ್ಳು ಹೇಳದೇ ಇರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಆಂತರಿಕ ಸತ್ಯನಿಷ್ಠೆ ಮುಖ್ಯ; ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ವಸ್ತುವನ್ನು ಕದಿಯದಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಆ ವಸ್ತುವಿಗಾಗಿ ಆಸೆಪಡದಿರುವುದು ಮುಖ್ಯ; ಮೋಸ, ವಂಚನೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗದೇ ಇರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಇತರರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವುದು, ಅವರಿಗೆ ಸಹಾನುಭೂತಿ ತೋರಿಸುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯ.

ಅನೇಕರು ಇತರರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಕಳಕಳಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ, ಸಮಾಜಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಅನೈತಿಕ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಎಷ್ಟೋ ಅನೈತಿಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳ ಮೂಲಕ ಬೃಹತ್ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜಸೇವೆ ಮಾಡಲು ಉದ್ಯುಕ್ತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕ್ರಮೇಣ ನೈತಿಕ ಅಧಃಪತನವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಜನರಲ್ಲಿ ನೈತಿಕನಿಷ್ಠೆ ಕಡಮೆಯಾಗಿ ಸಮಾಜ ದುರ್ಬಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನೈತಿಕನಿಷ್ಠೆಯೂ ಬೇಕು ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಳಕಳಿಯೂ ಇರಬೇಕು. ನೈತಿಕತೆಯು ಕೇವಲ ಸ್ವಕೇಂದ್ರಿತವಾಗಿರದೆ ಪರಕೇಂದ್ರಿತವಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಿತಾಸಕ್ತಿ ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯ.

ಆಂತರಿಕ ಪರಿವರ್ತನೆ

ಈ ನೈತಿಕತೆಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯತೆಯು ಆಂತರಿಕ ಪರಿವರ್ತನೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ, ಅಂದರೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ವೇದಾಂತದ ಮತ್ತು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಪ್ರಕಾರ ಮಾನವನು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ದಿವ್ಯನು, ಪರಿಪೂರ್ಣನು. ಆರೋಗ್ಯವು ದೇಹದ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿರುವಂತೆ ಒಳ್ಳೆಯತನವು ಅವನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಸ್ಥಿತಿ. ಅನಾರೋಗ್ಯವು ದೇಹದ ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿರುವಂತೆ ಕೆಟ್ಟತನವು ಅವನ ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಸ್ಥಿತಿ. ದಿವ್ಯತೆಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಒಳ್ಳೆಯತನವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದೇ ಧರ್ಮ. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: 'ಸುಪ್ತಾತ್ಮವು ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾದಾಗ ಶಕ್ತಿ ಬರುತ್ತದೆ, ವೈಭವ ಬರುತ್ತದೆ, ಒಳ್ಳೆಯತನ ಬರುತ್ತದೆ, ಪಾವಿತ್ರ್ಯ ಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಮಹೋನ್ನತವಾದುದೆಲ್ಲವೂ ಬರುತ್ತದೆ.' (ಕೃ.ಶ್ರೀ. ೨.೨೨) ಅಮೆರಿಕದ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಿ ಎಮರ್ಸನ್ ಇದೇ ಅರ್ಥ ಬರುವಂತಹ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನಿತ್ತಿರುವನು: 'ಮಾನವನ ಆತ್ಮವು ಬುದ್ಧಿಯ ಮೂಲಕ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿದಾಗ ಅದು ಪ್ರತಿಭೆ, ಅದು ಇಚ್ಛೆಯ ಮೂಲಕ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿದಾಗ ನೈತಿಕ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಭಾವದ ಮೂಲಕ ವ್ಯಕ್ತವಾದಾಗ ಅದೇ ಪ್ರೀತಿಯಾಗುತ್ತದೆ.'

ವೈಯಕ್ತಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿ

ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ನೀತಿ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿ—ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತಾಗಿಯೂ ನಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ಚರ್ಚಿಸಬಹುದು. ವೈಯಕ್ತಿಕ ನೀತಿಯೆಂದರೆ ಸತ್ಯ, ಅಹಿಂಸೆ ಮುಂತಾದ ನೈತಿಕಗುಣಗಳು; ತಂದೆತಾಯಿಗಳನ್ನು ಆದರಿಸುವುದು, ಪತಿ-ಪತ್ನಿಯರ ಪ್ರೀತಿಯುತ ಸಹಬಾಳ್ವೆ, ಸಹೋದರರ ನಡುವಿನ ಪ್ರೀತಿಯುತ ಸಹಬಾಳ್ವೆ ಮುಂತಾದ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಗುಣಗಳು. ಭಾರತವು ಈ ಗುಣಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇತರರೊಡನೆ ವ್ಯವಹರಿಸುವ ರೀತಿ, ಸಂಘಬದ್ಧರಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ವಿಧಾನ, ಪೌರನೀತಿ, ಮುಂತಾದುವು ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿ. ಪಶ್ಚಿಮ ದೇಶಗಳು ಇವಕ್ಕೆ ಒತ್ತನ್ನು ನೀಡಿದವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಸಮಾಜ ಹೆಚ್ಚು ಮುಂದುವರಿಯಲು ಸಾಧ್ಯ

ವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅವರು ವೈಯಕ್ತಿಕ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ. ಅಲ್ಲಿಯ ಕುಟುಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸುಭದ್ರವಾಗಿಲ್ಲ. ಅದು ಈಗ ಕುಸಿಯುತ್ತಿವೆ. ಅದು ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕುಟುಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇನ್ನೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಭದ್ರವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಒಟ್ಟು ಸಮಾಜ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗಿದೆ. ಇದು ಕ್ರಮೇಣ ಕುಟುಂಬ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೂ ಕೆಡಿಸದೆ ಇರಲಾರದು. ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿಯನ್ನು ನಾವು ಪಶ್ಚಿಮದಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂದು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಪಶ್ಚಿಮದ ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿಯೊಂದಿಗೆ ಭಾರತೀಯ ವೈಯಕ್ತಿಕ ನೀತಿಯು ಸಮನ್ವಯಗೊಂಡಾಗ ಸುಭದ್ರ ಸಮಾಜವು ತಲೆಯೆತ್ತುತ್ತದೆ.

ಪಶ್ಚಿಮದ ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿಯೊಂದಿಗೆ ಭಾರತೀಯ ವೈಯಕ್ತಿಕ ನೀತಿಯು ಸಮನ್ವಯಗೊಂಡಾಗ ಸುಭದ್ರ ಸಮಾಜವು ತಲೆಯೆತ್ತುತ್ತದೆ.

ಹಿಂದೆ ಜಾತೀಯವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಮತೀಯವಾಗಿ ಅನೇಕ ನೀತಿ ನಿಬಂಧನೆಗಳಿಂದ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜವು ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸುಭದ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಭಾರತವು ವಿಜ್ಞಾನವೇ ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಹಿಂದುಳಿಯಬೇಕಾಯಿತು. ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಈ ಭದ್ರ ಕೋಟೆಯನ್ನು ಒಡೆದು ಹೊರಬಂದ ಪಶ್ಚಿಮದೇಶಗಳು ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಮುಂದುವರಿದು, ಆಧುನಿಕ ನಾಗರಿಕತೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿ ಅದರ ಪ್ರಭಾವ ಇಡೀ ಜಗತ್ತನ್ನು ಆವರಿಸುವಂತಾಯಿತು. ಆಧುನಿಕ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಬೃಹತ್ ಪ್ರವಾಹದ ಅಲೆಗಳು ಭಾರತವನ್ನು ಅಪ್ಪಳಿಸಿದಾಗ ಇಲ್ಲಿಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಭದ್ರ ಕೋಟೆಗಳು ಪುಡಿಪುಡಿಯಾದವು. ಈಗ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜ ಮುಕ್ತವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಹೊಸ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎದುರಿಸಲು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ತವಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದುದರಿಂದ ಅನೀತಿ, ಅತ್ಯಾಚಾರ, ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ ಮುಂತಾದ ವಿಷಸರ್ಪಗಳು ಹೆಡೆಯೆತ್ತುತ್ತಿವೆ. ಈಗ ಅತ್ಯಂತ ತುರ್ತಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಆಧುನಿಕ ನಾಗರಿಕತೆಗೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವ, ವೈಯಕ್ತಿಕ ಹಿತ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಿತ ಎರಡನ್ನೂ ಸಮನ್ವಯಗೊಳಿಸುವ ಹೊಸ ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿ. ಈ ಹೊಸ ನೀತಿಯನ್ನು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಒಂದು ಆಧುನಿಕ ಮಂತ್ರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ನೀಡಿರುವರು: **ಆತ್ಮನೋ ಮೋಕ್ಷಾರ್ಥಂ ಜಗದ್ಧಿತಾಯ ಚ** —ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಉನ್ನತಿ ಮತ್ತು ಜಗತ್ತಿನ ಹಿತ.

ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ನೈತಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಗಾಗಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಇದು ಸ್ವಕೇಂದ್ರಿತ ಜೀವನ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಜಗತ್ತಿನ ಅಥವಾ ಸಮಾಜದ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಶ್ರಮಿಸಬೇಕು. ಇದು ಪರಕೇಂದ್ರಿತ ಜೀವನ. ಈ ಎರಡು ಆದರ್ಶಗಳ ಸಮನ್ವಯ ಇಂದು ಅತ್ಯಂತ ಆವಶ್ಯಕ. ವೈಯಕ್ತಿಕ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಜಗದ್ಧಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದೂ ಜಗದ್ಧಿತವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಕೇವಲ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಗಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸುವುದೂ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇವೆರಡೂ ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕಗಳಾಗಬೇಕು.

ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯ ಮರ್ಮ

ಉತ್ತಮ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಕನು(Manager) ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವ ಅಥವಾ ಸತ್ಯವನ್ನು ಮರೆಮಾಚುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಪ್ರತಿ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲೂ ಸತ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವನ ಮೇಲಿನ ಶ್ರದ್ಧೆ ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬದಲಾಗಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ತಾನು ಹೇಳಿರುವುದನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದರೂ ಅವನು ಸತ್ಯಕ್ಕೇ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇತರರ ಮೇಲೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುವ ತನ್ನದೇ ಆದ ಶಕ್ತಿ ಸತ್ಯಕ್ಕಿದೆ. ಸುತ್ತುಬಳಸಿ ಹೇಳುವುದು ಅಥವಾ ಚಮತ್ಕಾರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವುದು ಇವೆಲ್ಲ ಅನಾವಶ್ಯಕ, ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹದಗೆಡಿಸುತ್ತದೆ.

ಯಾವಾಗಲೂ ಸತ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರುವುದು ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟ. ಇದು ಕನಿಷ್ಠ ವಿರೋಧದೊಂದಿಗೆ ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿತು. ಕಾರ್ಮಿಕರ ಸಂಘದೊಡನೆ ವ್ಯವಹರಿಸುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಕಷ್ಟದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಕಂಪನಿಯಲ್ಲಿ ಅಂತಿಮ ಗಡುವು ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಯಾವಾಗಲೂ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಸತ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ನಿಷ್ಠನಾಗಿರುತ್ತೇನೆ ಎಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮ್ಯಾಜಿಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲ, ಯಾವ ಕೈಚಳಕವೂ ಇಲ್ಲ. ಉತ್ತಮ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಕನು ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾಗಿ, ನ್ಯಾಯಸಮ್ಮತವಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ, ಮತ್ತು ಇದರ ಮೂಲಕ ಇತರರ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಗಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವಾಸ ಈ ಎರಡು ಸ್ತಂಭಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಂತಾಗ ಅವನು ಶಕ್ತಿಶಾಲಿ.

ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾದ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಕನು ತುಂಬ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿರಬೇಕಾದ ಆವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ. ಪ್ರಖರವಾದ ತಾಂತ್ರಿಕ ಪರಿಜ್ಞಾನ ಆತನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸತ್ಯದ ಮೇಲೆ ಮುಕ್ತ ಗೌರವ ಮತ್ತು ಸತ್ಯವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿದ ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ—ಇದನ್ನು ಅವನು ಪಡೆದಿರಲೇಬೇಕು. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ತಾನು ಪಡೆದಿರುವ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ತಾಂತ್ರಿಕ ಪರಿಣತಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಣೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದಷ್ಟನ್ನೇ ಮಾತ್ರ ಅವನು ಪಡೆದಿದ್ದರೆ ಅವನು ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಮುಂದುವರಿಯಲಾರ. ಅವನು ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತುದಿ ಮುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಮುಂಚೆಯೇ ಅವನ ಮುನ್ನಡೆ ನಿಂತುಹೋಗಿಬಿಡಬಹುದು.

—ಕೊನೊಸುಕೆ ಮತ್ಸುಶಿತಾ,

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಾಂಗ ಸಲಹೆಗಾರರು,
ಮತ್ಸುಶಿತಾ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಕಂಪನಿ ಲಿಮಿಟೆಡ್,
ಜಪಾನ್ (ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಪ್ಯಾನೊಸಾನಿಕ್ ಕಂಪನಿ)